



Samling af Afgørelser

Sag C-449/16

Kerly Del Rosario Martinez Silva
mod
Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)
og
Comune di Genova

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Corte d'appello di Genova)

»Præjudiciel forelæggelse – social sikring – forordning (EF) nr. 883/2004 – artikel 3 – familieydelse – direktiv 2011/98/EU – artikel 12 – retten til ligebehandling – tredjelandsstatsborgere, der er indehavere af en kombineret tilladelse«

Sammendrag – Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 21. juni 2017

1. *social sikring – vandrende arbejdstagere – EU-bestemmelser – materielt anvendelsesområde – omfattede og ikke-omfattede ydelser – sonderingskriterier*

[Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 883/2004, art. 3, stk. 1)

2. *Social sikring – familieydelse – begreb – tilskud til familier med mindst tre mindreårige børn – omfattet*

[Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 883/2004, art. 1, litra z), og art. 3, stk. 1, litra j)]

3. *Grænsekontrol, asyl og indvandring – indvandringspolitik – én enkelt ansøgningsprocedure for en kombineret tilladelse til tredjelandsstatsborgere til at opholde sig og arbejde på en medlemsstats område – direktiv 2011/98 – retten til ligebehandling – national lovgivning, hvorefter en indehaver af en kombineret tilladelse modtager afslag på tildeling af et tilskud til familier med mindst tre mindreårige børn – ikke tilladt*

[Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/98, art. 2, litra c), art. 3, litra c), og art. 12); Rådets direktiv 2003/109]

1. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 20-22)

2. Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt en given ydelse henhører under de familieydelse, der er omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra j), i forordning nr. 883/2004, skal det bemærkes, at i henhold til denne forordnings artikel 1, litra z), omfatter begrebet »familieydelse« alle natural- og kontantydelse til udligning af udgifter til forsørgelse bortset fra forskud på underholdsbidrag samt de særlige fødsels- og adoptionsydelse i bilag I til denne forordning. Domstolen har allerede fastslået, at udtrykket »udligning af forsørgerbyrder« skal fortolkes således, at det navnlig tager sigte på et offentligt bidrag til

familiebudgettet, som skal lette byrderne ved børns underhold (jf. i denne retning dom af 19.9.2013, Hliddal og Bornand, C-216/12 og C-217/12, EU:C:2013:568, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis).

Hvad angår den i hovedsagen omhandlede ydelse fremgår det af de sagsakter, der er blevet indgivet for Domstolen, at dels udbetales børnebidraget til personer, der ansøger om det, når betingelserne angående antallet af mindreårige børn og indtægt, der er fastsat i artikel 65 i lov nr. 448/1998, er opfyldt. Denne ydelse tilkendes følgelig uden nogen form for individuel eller skønsmæssig bedømmelse af ansøgerens personlige behov, men efter lovbestemte kriterier. Dels består børnebidraget af et pengebeløb, der udbetales hvert år til modtagerne og har til formål at udligne forsørgerbyrder. Det er således tale om en kontantydelse, som via et offentligt bidrag til familiebudgettet har til formål at lette byrderne ved børns underhold.

Det fremgår af samtlige ovenstående bemærkninger, at en ydelse såsom børnebidraget udgør en social sikringsydelse, der henhører under de familieydelse, der er nævnt i artikel 3, stk. 1, litra j), i forordning nr. 883/2004.

(jf. præmis 23-25)

3. Artikel 12 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/98/EU af 13. december 2011 om én enkelt ansøgningsprocedure for en kombineret tilladelse til tredjelandsstatsborgere til at opholde sig og arbejde på en medlemsstats område og om et sæt fælles rettigheder for arbejdstagere fra tredjelande, der har lovligt ophold i en medlemsstat, skal fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter en tredjestatsborger, der er indehaver af en kombineret tilladelse i henhold til dette direktivs artikel 2, litra c), ikke kan opnå en ydelse såsom et tilskud til familier med mindst tre mindreårige børn, der er indført ved legge n. 448 – Misure di finanza pubblica per la stabilizzazione e lo sviluppo (lov nr. 448 om offentlige finansforanstaltninger med henblik på stabilisering og udvikling) af 23. december 1998.

Det fremgår i denne henseende af artikel 12, stk. 1, litra e), i direktiv 2011/98, sammenholdt med direktivets artikel 3, litra c), at det navnlig er tredjelandsstatsborgere, der har fået indrejsetilladelse i en medlemsstat for at arbejde i henhold til EU-retten eller national lovgivning, som har ret til den i den første af disse bestemmelser foreskrevne ligebehandling. Dette er tilfældet for en tredjelandsstatsborger, der er indehaver af en kombineret tilladelse som omhandlet i dette direktivs artikel 2, litra c), eftersom denne tilladelse i henhold til nævnte bestemmelse giver en tredjelandsstatsborger ret til lovligt ophold på området i den medlemsstat, som har udstedt tilladelsen, med henblik på at arbejde.

I henhold til artikel 12, stk. 2, litra b), første afsnit, i direktiv 2011/98 kan medlemsstaterne imidlertid begrænse de rettigheder, der tildeles arbejdstagere fra tredjelande i medfør af direktivets artikel 12, stk. 1, litra e), men må ikke begrænse disse rettigheder for arbejdstagere fra tredjelande, der er i beskæftigelse, eller som har været beskæftiget i mindst seks måneder, og som er registreret som arbejdsløse. Medlemsstaterne kan endvidere i overensstemmelse med nævnte direktivs artikel 12, stk. 2, litra b), andet afsnit, beslutte, at direktivets artikel 12, stk. 1, litra e), for så vidt angår familieydelse ikke skal finde anvendelse på tredjelandsstatsborgere, som har fået tilladelse til arbejde på en medlemsstats område for et tidsrum på ikke over seks måneder, på tredjelandsstatsborgere, der har fået indrejsetilladelse med henblik på studier, eller på tredjelandsstatsborgere, der fået arbejdstilladelse på grundlag af et visum.

Ligesom direktiv 2003/109 fastsætter direktiv 2011/98 således til fordel for visse tredjelandsstatsborgere en ret til ligebehandling, som udgør den generelle regel, og oplister de fravigelser fra denne ret, som medlemsstaterne har mulighed for at fastsætte. Disse fravigelser kan kun gøres gældende, hvis de

kompetente instanser i den omhandlede medlemsstat for at gennemføre dette direktiv klart har givet udtryk for, at de agtede at påberåbe sig disse fravigelser (jf. analogt dom af 24. april 2012, Kamberaj, C-571/10, EU:C:2012:233, præmis 86 og 87).

(jf. præmis 27-29, 32 og domskonkl.)